

Arrest

nr. 56 311 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet genoemd).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GUILLAUME, loco advocaat T. VAN OVERBEKE, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 11 april 2010, verklaart er zich de volgende dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 22 oktober 2010, dezelfde dag verstuurd.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in 1985 in Mazar-i-Sharif geboren te zijn. Van jongs af aan was u echter woonachtig in het dorp Sawinchech Hoja, dat gelegen is in het district Dawlat Abad van de provincie Balkh. Toen u op school de zevende graad had beëindigd, verhuisden jullie wegens een gronddispuut naar de stad Mazar-i-Sharif, waar u tot eind 2007 woonachtig was. Eveneens vanwege de grondproblemen in Balkh dienden jullie vanuit Mazar-i-Sharif te verhuizen naar de stad

Kabool, waar u vervolgens tot eind 2009 in de wijk Khair Khana woonachtig was. Op een dag ging uw broer naar de Indische ambassade om een visum te bemachtigen om in India te kunnen studeren. Hij kwam echter om het leven bij een zelfmoordaanslag van de taliban. U kreeg daarna vanwege die aanslag psychische problemen en een dokter raadde u aan om naar een kalmere regio te verhuizen. U verhuisde vervolgens met uw vader en moeder naar het dorp Takhtak, vanwaar uw vader afkomstig is en dat gelegen is in het district Charkh van de provincie Logar. Toen u in Charkh verbleef, viel u de onveiligheid op alsook de dominante aanwezigheid van de taliban. In Takhtak stuurden de taliban brieven waarin gemeld werd dat alle jonge mannen zich moesten aanmelden en deelnemen aan de gevechten tegen de buitenlanders. Uw vader werd hier, met betrekking tot u, ook over aangesproken in de moskee. Daarop werd besloten dat het beter was dat u het land zou verlaten. Op 7 april 2010 verliet u Charkh en reisde u naar Pakistan. In Karachi nam u vervolgens het vliegtuig naar Bahrein en van daaruit vloog u verder naar Parijs. Op 11 april 2010 kwam u in België aan en een dag later vroeg u asiel aan. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij de laatste maanden voor zijn vertrek in het dorp Takhtak in het district Charkh van de provincie Logar gewoond heeft;
- het is erg opmerkelijk dat verzoeker zich in het district Charkh vestigde, aangezien dit district reeds sinds lang erg onveilig is;
- verzoekers kennis van deze regio bleek uitermate incoherent en onjuist te zijn;
- verzoeker kon geen enkel noemenswaardig incident opnoemen dat zich heeft voorgedaan toen hij in Charkh verbleef;
- verzoeker legde over zijn taskara tegenstrijdige en weinig geloofwaardige verklaringen af;
- aangezien verzoekers asielaanvraag zich in deze regio afspeelt, kan er geen geloof aan gehecht worden;
- aangezien verzoekers vertrek van Kabool naar Logar ongeloofwaardig is bevonden, moet de veiligheidsstand in Kabool beoordeeld worden. Op dit ogenblik is er voor burgers in de stad Kabool geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 5 en 8, §1 van de wet van 24 december 2002, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig gehandeld heeft en de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is omdat de commissaris-generaal zijn beslissing baseert op de vaststelling dat er een tegenstrijdigheid is tussen verzoekers verklaringen en de informatie op de taskara en op basis daarvan besluit dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal minstens had moeten nagaan of de taskara inhoudelijk waarachtig is.

Bovendien kan er volgens verzoeker geen sprake zijn van een tegenstrijdigheid of een poging om de Belgische asielinstanties te misleiden. De taskara is immers een duplicaat van de taskara die in 2004 aan verzoeker werd uitgereikt. Het duplicaat vermeldt een aantal gegevens van verzoekers vader aangezien hij het duplicaat heeft aangevraagd. Het duplicaat vermeldt ook een aantal data die op de taskara uit 2004 stonden. Verzoeker merkt nog op dat veel mensen een duplicaat van hun taskara hebben aangevraagd toen ze weer naar school konden of weer konden solliciteren of gaan werken. In dat geval worden de gegevens van de originele taskara overgenomen op het duplicaat.

Verzoeker stelt tot slot nog dat het feit dat de originele taskara van 2004 dateert, aantoonde dat de taskara echt is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde immers in omgekeerde zin dat het feit dat een taskara van na de binnenkomst in België dateert, de waarachtigheid ervan ontkracht.

Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij geen andere keuze had dan zich in Charkh vestigen, dat zijn oom gezegd had dat het er onveilig was zoals overal in Afghanistan en dat hij dacht dat de taliban hem met rust zouden laten, gelet op zijn gezondheidstoestand. Verzoeker wijt zijn gebrekkige kennis van de regio aan het feit dat hij van zijn dokter zoveel mogelijk moest rusten, dat hij er slechts een korte tijd verbleef en dat hij geen televisie of radio had. Hij wijst erop dat hij verschillende dorpen en verschillende namen van bekende personen kon opsommen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat de veiligheidstoestand in de provincie Logar moet beoordeeld worden en dat uit verschillende rapporten blijkt dat het aantal incidenten daar sterk is gestegen. In ondergeschikte orde stelt verzoeker dat ook in Kaboel de toestand onveilig is en het aantal burgerslachtoffers er stijgt. Verzoeker beroept zich daarvoor op rapporten van UNHCR en AIHRC. Bovendien is volgens verzoeker de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is niet langer actueel.

2.2. De Raad stelt vast dat het eerste middel onontvankelijk is in zoverre het gebaseerd is op de schending van de wet van 24 december 2002 en de wet van 29 juli 1991. Opdat een middel ontvankelijk zou zijn, volstaat het immers niet allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar moet bovendien nog genoegzaam worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift niet waarom hij van mening is dat de bestreden beslissing de wet van 24 december 2002 en de wet van 29 juli 1991 schendt. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook onontvankelijk.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing over verzoekers taskara het volgende: *“Ten slotte legde u een taskara voor waarvan u beweerde dat uw vader die in de laatste maanden voor uw vertrek voor u in Logar had aangevraagd (CGVS, p. 9). Nochtans wordt op de taskara als jaar van uitgave 1383 (2004) vermeld, toen u volgens uw bewering nog in Mazar-i-Sharif woonachtig was. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert u dat die datum naar een oude taskara verwijst, wat erg bevreemdend en weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 10). Deze vaststelling wijst nogmaals op de bedrieglijkheid van uw asielaanvraag en legt tevens de nadruk op uw poging om de Belgische asielinstanties te misleiden.”*

De Raad is van mening dat de commissaris-generaal met deze motivering de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet schendt.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die uit de beslissing zelf of uit het administratief dossier blijken. Verzoeker betwist niet dat hij tijdens het gehoor verklaard heeft dat zijn vader de taskara voor zijn vertrek in Logar heeft aangevraagd, noch dat op de taskara 1383 als jaar van uitgave wordt vermeld. Het is juridisch aanvaardbaar om uit deze vaststellingen af te leiden dat verzoekers asielaanvraag bedrieglijk is. Bijgevolg kan er geen sprake zijn van een schending van de motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op om zijn beslissing op een juiste feitenvinding te steunen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft op de verklaringen die verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal heeft afgelegd, op verzoekers taskara (het enige document dat hij heeft neergelegd) en op rapporten van UNHCR en van Cedoca. De commissaris-generaal heeft aldus met alle stukken in het administratief dossier rekening gehouden en hij heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal wel degelijk zorgvuldig gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men zich bij de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Men moet met andere woorden voor een beslissing staan waarvan men nauwelijks kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van verschillende motieven besloten heeft dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Dat er een tegenstrijdigheid is tussen verzoekers verklaringen en de informatie op de taskara, is slechts één van deze motieven, wat ook blijkt uit het feit dat de commissaris-generaal stelt dat deze tegenstrijdigheid “nogmaals” op de bedrieglijkheid van verzoekers asielaanvraag wijst. Bovendien lijken deze motieven aannemelijk, zodat alleszins geen wanverhouding kan worden vastgesteld tussen de beslissing en de motieven waarop deze steunt.

In het tweede middel wordt de schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig aangevoerd. Uit de uiteenzetting in het tweede middel blijkt immers dat verzoekers betoog erop gericht is om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

beschermingsstatus te verkrijgen, terwijl de vraag of de bestreden beslissing de bovengenoemde beginselen schendt niet dienstig is bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad is verder van mening dat verzoeker zijn afkomst en nationaliteit niet aannemelijk maakt.

De commissaris-generaal heeft vooreerst terecht geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij de laatste maanden voor zijn vertrek in het dorp Takhtak in het district Charkh van de provincie Logar gewoond heeft. De Raad sluit zich aan bij de vaststelling dat het erg opmerkelijk is dat verzoeker zich in een regio vestigt die reeds sinds lang erg onveilig is en dat terwijl de dokter hem had aangeraden om een tijdje uit te rusten in een rustige regio. Dat verzoeker zich nergens anders dan in Charkh kon vestigen, verklaart niet waarom hij dan niet in Kaboel bleef. Dit geldt des te meer nu verzoeker in zijn verzoekschrift beweert dat zijn oom vooraf gezegd had dat het in Charkh onveilig was. Bovendien staat deze bewering haaks op verzoekers eerdere verklaring tijdens het gehoor dat hij over de situatie in Charkh vooraf niets wist. Verder sluit de Raad zich ook aan bij de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekers kennis van Charkh erg beperkt is en ingestudeerd overkomt. Dat verzoeker veel moest rusten, kan deze vaststellingen niet verklaren. Zo meent de Raad dat van verzoeker verwacht mag worden dat hij meer informatie kan geven over de belangrijke personen in het dorp. Ook het feit dat verzoeker verkeerdelijk meende dat hij de stad Charkh gepasseerd was toen hij van Kaboel naar het dorp Takhtak ging, ondermijnt de geloofwaardigheid.

Verder kan verzoekers bewering dat zijn taskara een duplicaat is van de taskara die in 2004 aan hem werd uitgereikt, niet overtuigen. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker dat zijn vader de taskara voor zijn vertrek had aangevraagd en antwoordde hij bevestigend op de vraag of hij pas sinds de laatste maanden een taskara had (gehoorverslag CGVS, 9). Verzoeker beweert dat veel mensen een duplicaat van hun taskara aanvragen en dat in dat geval de gegevens van de originele taskara op het duplicaat worden overgenomen, maar hij staft deze beweringen op geen enkele wijze. Ook zijn beweringen over de vermeldingen op de taskara staft hij niet, aangezien hij nalaat om van zijn taskara een (voor eensluidend verklaarde) vertaling neer te leggen.

Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, gelet op het feit dat zijn asielrelaas zich in het district Charkh afspeelt.

2.3. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij de laatste maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan, in Takhtak, Charkh, provincie Logar hebben verbleven, dit gelet op zijn incoherente en onjuiste kennis aangaande regio. De exacte motieven op grond waarvan de commissaris-generaal tot deze bevindingen kwam, staan duidelijk en afdoende in de bestreden beslissing vermeld. Uit bovenstaand verweer blijkt duidelijk dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift geen elementen heeft aangebracht die de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande kunnen weerleggen. De motivering dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker in de provincie Logar heeft verbleven, blijft aldus gehandhaafd.

Hieruit volgt dan ook dat de commissaris-generaal wel degelijk terecht heeft geoordeeld dat verzoekers vraag naar subsidiaire bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van Kabul. De door verzoeker aangehaalde bevindingen van UNHCR en AIHRC omtrent de situatie in Logar doen dan ook niet terzake, dit gelet op bovenstaande.

2.4. Aangaande de situatie in Kabul kon de commissaris-generaal, op basis van informatie die dateert van 17 augustus 2010 en bijgevolg recenter is dan informatie waar verzoeker naar verwijst, oordelen dat er in de stad Kabul geen "open combat" wordt gevoerd. Voorts blijkt uit de informatie dat er vanaf 2010 een afname was van het geweld in de stad, dit in contrast met de rest van het land en dat de veiligheidssituatie rustig werd genoemd. De informatie erkent dat er aanslagen worden gepleegd in de stad doch deze zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, de gewone Afghaanse burger wordt hierbij niet geviséerd. De informatie stelt voorts dat het geweld in de stad Kabul niet aanhoudend is en eerder gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Gelet op deze bevindingen kon de commissaris-generaal terecht oordelen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, wordt verzoeker erop gewezen dat deze geen precedentswaarde heeft, ieder beroep wordt immers autonoom en op eigen merites behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER